

Sygn. akt IV KO 134/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie z wniosku **B. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 29 grudnia 2020 r.,

na posiedzeniu w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny osobisty wniosek B. M. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...). We wniosku B. M. odniósł się do kwestii orzeczonych względem niego środków zabezpieczających wskazując, że sprawa wymaga rozpatrzenia, albowiem wydane w sprawie opinie biegłych są niespójne i różnią się od siebie. Jednocześnie skazany wniósł o ustanowienie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kolejnego wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanego do usunięcia jego braków formalnych i bez próby ich usunięcia poprzez wyznaczenie obrońcy z urzędu. Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści wniosku niepochozącego od podmiotu fachowego wynika jego oczywista bezzasadność.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochozącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego B. M. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 – 3 k.p.k. Podkreślić należy, że sprawa tego

samego skazanego o wznowienie postępowania zawisła już wielokrotnie przed Sądem Najwyższym. W wyniku złożenia przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania i wyznaczenie mu obrońcy z urzędu B. M. został wyznaczony obrońca z urzędu w celu ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Po analizie akt obrońca skazanego nie stwierdził jednak, aby istniały przesłanki do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania. Skazany w złożonym wniosku ponownie podjął próbę podważenia wyroków wydanych w sprawie przez sądy I i II instancji, odwołując się do argumentacji wykorzystywanej we wcześniejszych wnioskach o wznowienie wskazanego powyżej postępowania, w szczególności faktu, że orzekanie środka zabezpieczającego w postaci pobytu po odbyciu kary pozbawienia wolności w zakładzie psychiatrycznym dla sprawców preferencyjnych przestępstw przeciwko wolności seksualnej z zaburzeniami osobowości godzi w prawa człowieka i dobra osobiste. Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniach: z dnia 22 września 2016 r., sygn. akt IV KO 1/16, z dnia 23 lutego 2017 r., sygn. akt IV KO 3/17, z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt IV KO 60/17, z dnia 28 lutego 2020 r., sygn. akt IV KO 87/19, z dnia 28 sierpnia 2020 r., sygn. akt IV KO 59/20, z dnia 8 października 2020 r., sygn. akt IV KO 103/20, wszystkie te wnioski B. M. o wznowienie postępowania uznał za oczywiście bezzasadne.

Analiza aktualnie złożonego wniosku wskazuje, że B. M. nie odwołuje się do żadnych nowych argumentów, które uzasadniałyby wznowienie postępowania.

Nie dostrzegając także, aby zachodziły inne okoliczności, które mogłyby zadecydować o wznowieniu postępowania, Sąd Najwyższy uznał, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym i dlatego też - w trybie art. 545 § 3 k.p.k. - należało odmówić jego przyjęcia.